

Úvodní část práce se snaží vymezit postavení Michaela Walzera v diskusi liberálů a komunitaristů. Popisuje jednotlivé roviny diskuse a reflektuje jednak sekundární literaturu k tématu, jednak to, jak své místo v diskusi chápe samotný Walzer. V další části práce se autor pokouší popsat možné způsoby sociální kritiky tak, jak je vidí M. Walzer; postupně tedy prochází tři cesty sociální kritiky tak, jak je vytyčil Walzer. Zároveň podává kritiku Walzerova vymezení a ukazuje jeho jisté slabiny. Tvrdí nejen, že se vůči Walzerově kritice metody vynalézání dá bránit, je také přesvědčen, že Walzerova sociální kritika je vnitřně rozporná. Pokouší se shrnout a hlavně objasnit základní argumentaci, upozornit na vzájemné souvislosti kritické argumentace a přidat nový způsob argumentace. Z toho důvodu se pouští do rozboru hermeneutické interpretace a uvažuje o jejích možnostech a limitech jako nástroje sociální kritiky. Dále interpretuje Walzerovo pojetí sociální kritiky s ohledem na kategorie moci, historie a členství, které vymezuje jako podstatné samotný Walzer. Za jeden z klíčových konceptů, který je v pozadí Walzerovy koncepce, lze považovat koncept sdílených významů. Autor se v souvislosti s nimi pokouší ukázat jisté jednostrannosti Walzerova přístupu. Interpretuje Walzerovo pojetí tolerance a reflektuje Walzerovu koncepci morálního minimalismu a maximalismu, která nám pomáhá rozumět kritice cizích politických komunit.